

*„Ha kiárad a szívükből a béke, ha szívünk szeretetet tud
ajándékozni,
akkor túlradó és teljes lesz az öröm és a béke a szívünkben.
Akkor úgy mehetünk Isten elé, hogy tudjuk biztosan: az Atya teljesíti
ígéretét.
És az Ő ígérete a béke, az a béke, amelyet nem zavar meg félelem,
az a béke, amely a mi örök üdvösségünk lesz,
béke Istennel és béke önmagunkkal, béke testvéreinkkel, egy örök és
végtelen ünnepben.”*

Húsvét 3. vasárnapja

ApCsel 3,13-15. 17-19

1 Jn 2,1-5a

Lk 24,35-48

Én kiárasztom rátok Atyám ígérését. Jézus ezekkel a szavakkal búcsúzik tanítványaitól.

Az Atya ígérete az a békesség, amellyel köszöntötte tanítványait.

Az Atya ígérete, hogy kiengesztelődik a világgal.

Az embert, aki bűnében lévén Isten ellensége lett, Isten nem haraggal sújtja le, hanem úgy tekint erre az emberre Isten,

hogy őt Krisztusnak a kereszten kiontott drága vére függönyén át látva, szeretettel tekint reá.

És ez a szeretet az Irgalom Békéje.

Ezt a békét hozza el Krisztus feltámadása napján, amikor köszönti tanítványait: Békesség nektek!

És akkor fölemeli tekintetünket Istenre. Nézzük Isten arcát!

Nézzük, nem a harag, nem a büntetés,

hanem a jóság, az irgalmas megbocsátás, a szeretet sugárzik Isten tekintetéből.

A béke árad ki Istenből reánk.

Amikor így köszöntötte Jézus tanítványait, és Istenre fölnéz az ember, akkor valóban béke van a szívében.

Mégis azt olvassuk az evangéliumban,

hogy e köszöntés nyomán félelem és rettegés maradt a szívükben.

Vajon honnan van a félelem az ember szívében, ha Istenből a béke árad reá?

Onnan, hogy önmagára tekint.

Amikor az apostolok visszaemlékeztek önmagukra,

visszaemlékeztek arra, hogy elhagyták Jézust a Getszemáni-kertben, elfutottak mind.

Visszaemlékeztek arra, hogy megtagadták Őt, hogy nem követték Őt azon az úton, amelyre hívta őket,

amely úton Krisztus bement a dicsőségbe, és bennünket is bevezet a dicsőségbe a keresztt útján.

Nem álltak ott a keresztt tövében.

Ekkor félelem és szégyenkezés tölti el a szívünket, mert a szívünk a bűnök sebeit viseli magán.

És Jézus azt mondta tanítványainak ekkor: Nézzétek a kezemet! Nézzétek lábaimat!

Kezeit és lábait a szegék sebei ékesítették. A sebeket nyújtotta feléjük.

Nézzétek ezeket a sebeket, mert itt van a ti szívetek gyógyulása.

Ezek a sebek adnak szíveteknek békét, mert a kiontott drága vér lemosta bűneiteket.

És nem kell többé szégyenkeznetek és félnetek, csak tegyétek oda magatokat az én kezeimbe,

és az én kezeimnek sebei meggyógyítanak benneteket.

Amikor Jézus ezt mondta, akkor valóban öröm töltötte el a tanítványok szívét, béke támadt bennük.

Már nem csupán Istennel, hanem önmagukkal is megbékültek.

Jézus azonban még tovább vezeti őket.

Mert noha öröm volt a szívükben, mégsem volt teljes a hit bennük, még mindig kételkedtek.

És hogy a hit is teljes legyen, hit Istenben, és önmagukban se kételkedjenek, azért Jézus azt mondta nekik: Van-e valami ennivalótok?

Valamit kér tőlünk Jézus. Valamit, egy keveset, amit megtehetünk.

Egy kicsiny szeretetet, amire képes a szívünk, mert Jézus keze meggyógyított bennünket, hiszen megtöltötte szívünket azzal a szeretettel, amely Istenből árad.

És a kegyelem bőségével hogyan tudnánk mi is egy pohár vizet adni a szomjazónak?

Hogyan tudnánk megvigasztalni a szomorút? Hogyan tudnánk megbocsátani, irgalmas lenni?

Jézus ezt kéri? Van-e valami ennivalótok? És ami jót tesztek a legkisebbnek, nekem tettétek.

Elfogadja tőlünk a szeretetet, az életünk apró morzsáit.

Ha kiárad a szívünkből a béke, ha szívünk szeretetet tud ajándékozni, akkor túlaradó és teljes lesz az öröm és a béke a szívünkben.

Akkor úgy mehetünk Isten elé, hogy tudjuk biztosan: az Atya teljesíti ígéretét.

És az Ő ígérete a béke, az a béke, amelyet nem zavar meg félelem,

az a béke, amely a mi örök üdvösségünk lesz,

béke Istennel és béke önmagunkkal, béke testvéreinkkel, egy örök és végtelen ünnepben.

Ámen.

2021. április 18.

Takács Gyula plébános atya